

- 1 וכן הוא בפשטות על-פי נגלה - שיום השבת אסור בכל המלאכות, מה-שאיין-כן יום-טוב, שאף שאסור
2 במלאכה, הרי הוא מותר במלאכת אוכל נפש (שאסורה בשבת)¹⁸. ומזה מוכח שיום השבת הוא מובדל
3 לגמרי מעניני העולם, מה-שאיין-כן יום-טוב שמותר במלאכת אוכל נפש - יש לו איזה קשר ושייכות
4 לעניני העולם.
- 5 וזהו גם מה שיום השבת נקרא "קדש"¹⁹, מה-שאיין-כן יום-טוב אינו אלא "מקראי קדש"²⁰, "זמינין
6 דקדש"²¹, היינו, שמזמינים וממשיכים את הבחינה ד'קודש' ביום כזה שמצד עצמו אינו קודש (וראיה
7 לדבר - שמותר במלאכת אוכל נפש). ומובן שיש חילוק בדרגת הקדושה שבדבר שהוא קודש מצד עצמו,
8 לדרגת הקדושה בדבר שרק מזמינים וממשיכים בו ענין הקדושה.
- 9 ועוד ענין בזה - שיום השבת ענינו תענוג, ואין בו ענין של יגיעה כלל, כי היגיעה והטירחא אינם
10 אלא בערב שבת, כמאמר רז"ל²² "מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת", אבל בכוא יום השבת עצמו -
11 הנה מבלי הבט על מעמדו ומצבו כו', וגם בזמן הזה ובחוץ לארץ - מתעלה הוא למעמד ומצב ש"כל
12 מלאכתך עשויה"²³; מה-שאיין-כן ביום-טוב - צריך להיות ענין של יגיעה על-כל-פנים בנוגע למלאכת
13 אוכל נפש, ובמילא, צריך להיות גם ענין של מלחמה עם החומריות - ועל-כל-פנים עם הגשמיות -
14 שבעולם.
- 15 ומכל זה מובן שהן על-פי נגלה והן על-פי פנימיות הענינים - יום השבת הוא למעלה מיום-טוב.
16 אמנם, לאידך גיסא - ענין השמחה הוא ביום-טוב דוקא, כמו שכתוב²⁴ "ושמחת בחגך", ולא בשבת.
17 ומה שכתוב ב'ספרי'²⁵ "וביום שמחתכם אלו השבתות" - הרי ענין השמחה בשבת הוא בהעלם²⁶, ואילו
18 עיקר ענין השמחה - בגילוי - הוא ביום-טוב דוקא.
- 19 וכן הוא להלכה - כמו שכתוב בשולחן-ערוך²⁷ ש"בגדי יום-טוב צריכים להיות יותר טובים מבגדי
20 שבת", מצד חיוב השמחה ביום-טוב דוקא, ו"לכך נהגו להרבות במיני מאכלים ביום-טוב יותר מבשבת
21 שלא נאמר בה שמחה".
- 22 ולהעיר, שחיוב השמחה ביום-טוב הוא גם בזמן הגלות ובחוץ לארץ. ואף שיש דעות²⁸ שאין זה אלא
23 מדרבנן, הרי כבר פסק אדמו"ר הזקן²⁹ - הפוסק דדורנו - שגם בזמן הגלות ובחוץ לארץ חיוב השמחה
24 הוא מן התורה.
- 25 ואם בכל יום-טוב ישנו החיוב "ושמחת בחגך" - ביום-טוב דחג הסוכות שנקרא "זמן שמחתנו",
26 על-אחת-כמה-זכמה. וכיון שהשמחה ד"זמן שמחתנו" גופא היא באופן שהולך וניתוסף בשמחה בעילוי
27 אחר עילוי, כהציווי "מעלין בקודש"³⁰ - הרי מובן עד כמה גדולה השמחה בשמיני-עצרת ושמחת-תורה.
28 ו. ונמצא, שיש ביום-טוב דבר והיפוכו - שבענין אחד הוא יותר בגילוי, ובענין אחד הוא יותר
29 בהעלם:
- 30 ענין השמחה - הוא ביום-טוב בגילוי, ועוד זאת, שהתגלות השמחה ביום-טוב היא לא רק בנוגע
31 לעצמו, אלא גם בנוגע להזולת,
- 32 [ולהעיר, ששמחה בכלל ענינה גילוי³¹, והרי עיקר ענין הגילוי הוא אל הזולת. וכמו שהוא בענין

(25) בעלותך יו"ד, יו"ד (נח' בלקו"ש חל"ג ע' 62 ואילך).
(26) ראה גם לקו"ש ח"ד ע' 1090 הערה 31.
(27) אדה"ז או"ח סתקכ"ט ס"ז.
(28) תוד"ה עשה דיחיד (מו"ק יד, ב). וראה בארוכה שאגת
ארי"ו סי' סה. מנחת חינוך מצוה תפה.
(29) שם ס"ו.
(30) ברכות כח, א. וש"נ.
(31) ראה לקו"ת וסידור שבהערה 17.

(18) ביצה לו, ב (במשנה). רמב"ם, טושו"ע ואדה"ז או"ח, ריש
הלי' יו"ט.
(19) תשא לא, יד.
(20) אמור כג, ב. ד.
(21) זח"ג צג, ב ואילך.
(22) ע"ז ג, סע"א.
(23) מכילתא ופרש"י יתרו כ, ט. טושו"ע (ואדה"ז) או"ח
סש"ו ס"ח (סכ"א).
(24) פ' ראה טז, יד.